

Įdomu, kokios mintys šauna į galvą perskaičius pavadinimą „Budistų vienuolio patarimai, kaip susikurti pilnatvę“?

Iš pradžių trumpai papasakosiu apie savo „kuklią buitį“. Ją susikūriau siekdamas laisvės nuo pinigų – stengdamasis riboti išlaidas ir turėti kuo mažiau daiktų, nesvarbu, kokios būtų finansinės galimybės.

Pirmiausia apie būstą.

Dar visai neseniai gyvenau nuomojamame bute – jį vadinau „šventove“ (Cukujomidži – Mėnulio šventykla) – už stiklo parduotuvės, gyvenamųjų namų kvartale palei geležinkelį netoli Gotoku šventyklos Setagajos seniūnijoje, Tokijuje*. Tai buvo dviejų kambarių – keturių su puse ir trijų tatamių dydžio** – butas sename mediniame name, pastatytame Šiovos laikotarpio ketvirtajame dešimtmetyje***; aš daugiausia laiko praleisdavau trijų tatamių dydžio kambaryje.

* Tokijas suskirstytas į 23 seniūnijas. Setagaja – gausiausiai apgyvendinta, antra pagal plotą seniūnija, nusidriekusi pietvakarinėje miesto dalyje ir gerokai nutolusi nuo centro. (Čia ir toliau – vertėjos pastabos.)

** Tatamis – keturkampis storas šiaudinis demblys, tiesiamas ant grindų. Tradiciškai tatamiais matuojamas patalpų plotas. Vieno tatamio dydis – maždaug 1,65 m². Taigi vieno kambario plotas buvo maždaug 7,5 m², o kito – maždaug 4,7 m².

*** Japonijoje metai skaičiuojami pagal vadinamąsias imperatorių valdymo eras. Šiovos laikotarpis, arba Šiovos era, – tai laikotarpis nuo 1926 m. iki 1989 m. Ketvirtasis šio laikotarpio dešimtmetis atitinka laikotarpį nuo 1955 m. iki 1965 m.

Nusprendžiau nuomotis šį butą, nes man patiko senamadiškas jo stilius – senas medis ir langai, sudalyti bambukiniais skirtukais. Be to, turėjau tikslą neišlaidauti būstui, *neleisti pinigams diktuoti sąlygų*, o čia nebuvo vonios, tualetas – japoniško stiliaus (šiuolaikiniai žmonės tokius ne itin mėgsta)*.

Į kambarį pakliūdavo tik vakarinės saulės šviesa, bet, laimė, už namo glaudėsi beveik šešių tatamių dydžio sodas. Jame pasistačiau metalinę statinę ir, prileidęs vandentiekio vandens, vasarą maudydavausi lyg vonioje.

Mėnesio nuomos kaina – 45 000 jenų**.

Dabar apžvelkime daiktus.

Jų turiu tiek mažai, kad svečiai dažniausiai nustemba, nes namai atrodo beveik tušti. Svarbiausią mano turtą sudaro: valgomasis ir rašomasis stalai, keletas budistinių sūtrų ir rašymo reikmenys, sieninis laikrodis, dujinė viryklė ir stalo įrankiai, puodai, indas rauginimui. Jau kokius penkerius metus pats užsiraugiu daržovių***.

Mano drabužiai: du komplektai vienuolio drabužių ir kimono. Kostiumų beveik niekada nedėviu, bet vieną eilutę laikau toms progoms, kada jis tiesiog būtinas. Tiesa, studijų metais kostiumus vilkėdavau.

Stengiuosi išsiversti su kuo mažiau elektros prietaisų – man pakanka krosnelės duonai ir sausainiams išsikepti ir

* Tradicinis japoniškas tualetas yra tupykla.

** 2018 m. vidutinis darbo užmokestis Japonijoje buvo maždaug 300 000 jenų (apytiksliai 2400 eurų).

*** Daržovės rauginamos ryžių sėlenų, vadinamų *nuka*, košėje. Toks rauginimo būdas vadinamas nukadzuke (*nukazuke*).

šaldytuvo maisto produktams laikyti. Kartą, maždaug pusę metų, esu mėginęs gyventi be šaldytuvo, bet turiu prisipažinti – buvo sunku. Dar neapsieinu be elektros lempučių ir kompiuterio. Kompiuteris reikalingas, kad galėčiau atnaujinti informaciją savo interneto svetainėje. Mobilųjį telefoną vis dar turiu, nors galvoju atsisakyti. Tiesa, redaguojant šią knygą pasitaikė puiki proga ir aš nutraukiau mobiliojo ryšio paslaugų sutartį.

Jeigu atmintis neapgauna, tai yra visi mano turimi elektros prietaisai. Per mėnesį už elektrą sumoku nuo 800 iki 900 jenių. Abonentinis mokestis sudaro apie 450 jenių, taigi permoku maždaug 200–300 jenių.

Ką dar turiu? Dviratį susisiekimui ir – oi, buvau beparamirštąs – seną žibalinę krosnelę. Esu laibas: vasaros karštis man nebaisus, bet žiemos šaltį ištveriu sunkiai. Todėl žiemą kainuoja žibalas krosnelei.

Daiktus perku gero dizaino, pagamintus iš kokybiškų medžiagų, kad galėčiau jais ilgai naudotis, – apie tai išsamiau papasakosiu kituose knygose skyriuose. Pirkdamas nekreipiu dėmesio net į šiek tiek aukštesnę kainą. Tai be galo svarbu norint *nesuubagėti*.

Taigi maždaug tiek turto ir bus. Toliau pakalbėkime apie mano išlaidas.

Be sumos, išleidžiamos už elektrą ir žiemą už žibalą, kas mėnesį maždaug 2000–3000 jenių sumoku už dujas. Kainuoja, nes maistą gaminuosi pats ir ryžius verdu ant ugnies moliniame puode*, o valgau du kartus per dieną.

* Šiandien ryžius įprasta virti elektriniuose, specialiai tam skirtuose puoduose.

Dar apie 1000 jenų per mėnesį sumoku už vandenį – ne daug, nes vonios ir skalbyklės neturiu ir vandenį vartoju daugiausia maistui gaminti.

Skalbiniai? Nešioju tik vienuolio drabužius, o jie beveik nesusipurvina, nes nevalgau riebaus maisto, mažai prakaituoju. Skalbti kas tris keturias dienas, mano galva, gana. Vasarą drabužius mazgoju rankomis – kai prausiuosi metalinėje statinėje sode, o žiemą, keliaudamas į viešąją pirtį, pakeliui užsuku ir į skalbyklą. Apsilankymas pirtyje kainuoja apie 450 jenų, panašiai atsieina ir skalbimas.

Daugiausia pinigų, kaip ir galima tikėtis, išleidžiu maistui. Gal nuskambės pretenzingai, bet ekologiškiems ryžiams, daržovėms, prieskoniams ir pagardams kiekvieną mėnesį išleidžiu nuo 15 000 iki 25 000 jenų. Ekologiški produktai už įprastus brangesni daugiau nei 20 procentų, kai kurių kaina skiriasi net dvigubai, bet žuvies ir mėsos nevalgau, taigi tos sumos visiškai pakanka.

Toliau – ryšių paslaugų išlaidos. Mabiliojo telefono atsiakiau, bet interneto mokestis liko. Internetas skirtas informacijos sklaidai, todėl jis – būtinas.

Prie išvardytų išlaidų dar reikėtų pridėti sumas, skiriamas transportui, pramogoms ir socialinėms reikmėms.

Tačiau nuo tada, kai nusprendžiau atsisakyti šiandien įprastų laisvalaikio leidimo būdų, dažniausios mano pramogos – tai pasivaikščiojimas parke arba apsilankymas kavinėje. Kartais į kavinę ar parką einu ko nors parašyti arba susitikti su draugais. Retsykiais nuvažiuoju į atokiau nuo namų esančią pirtį. Kartą porai dienų buvau nukakęs prie

Idzu Nagaokos karštųjų versmių*, man ten patiko, bet daugiau taip ir neapsilankiau.

Štai tiek tų mano pomėgių – jiems per mėnesį išleidžiu vidutiniškai 4000–5000 jenų. Nei kompaktinių plokštelių, nei knygų neperku, todėl išlaidų nedaug.

Knygų neperku, pats rašau – nenoriu nieko įžeisti, tiesiog studijų metais perskaičiau jų kalnus, o ir dabar nuolatos „skaitau“: per meditacijas narplioju įvairiausia į mano sielą iš praeities įrašytą informaciją. Kitaip tariant, šiuo metu noriu pasinerti būtent į tokį „skaitymą“: analizuoti žmonių sielų sandarą ir savo paties praeitį, naudodamasis milžiniška biblioteka savo viduje.

Taigi iš viso šiuo metu per mėnesį išleidžiu maždaug 50 000 jenų. Jeigu pridėtume ir nuomą, kurią anksčiau mokėdavau, gautume, kad mano mėnesinės išlaidos yra ne didesnės nei 100 000 jenų.

* * *

Na, o dabar įvertinkime pajamas. Jas sudaro aukos už meditacijas, kurias pavadinau „Sėdimosios meditacijos *dzadzen* sesijomis“: kartais aukų dėžutėje randu netikėtai daug – net iki 150 000 jenų. Dar pridėkime kelis šimtų tūkstančių jenų atlygį už viešas paskaitas ir pamokas, kurias skaitau įvairiuose kursuose, ir turėsime visai nemenką sumą.

* *Onsen* – karštosios versmės, arba terminių vandenų pirtys, yra vienos populiariausių poilsio vietų. Idzu Nagaokos karštosios versmės (*Izu Nagaoka onsen*) yra Idzu pusiasalyje, Šidzuokos prefektūroje, maždaug 176 km į pietvakarius nuo Tokijo.

Šiuos pinigus, kaip ir honorarus už knygas, buvau net pamiršęs, bet kai vieną dieną prisiminiau – buvo gerokai prisikaupę. Taip išsipildė mano sena svajonė įrengti erdvę sėdimosioms meditacijoms *dzadzen* – aš įsigijau kuklias patalpas. Aišku, tas pastatas tikriausiai nėra iš tolo nepanašus į tą, kurią jūs dabar regite savo vaizduotėje, jis buvo pigus ir labiau priminė statybų bendrovės sandėlį, bet čia gali susirinkti gerokai daugiau žmonių nei bute, be to, atpuolė prievolė kas mėnesį mokėti nuomą.

Dėl ateities esu visiškai ramus. Žinau, kad per mėnesį man pragyventi užtenka 50 000 jenų. Nes už 50 000 jenų galiu nusipirkti visko, ko tik noriu, net nežiūrėdamas į kainas. Tiesa, norų beveik neturiu.

O jeigu Japonijos ekonominė padėtis toliau prastės, pinigų mažės ir mes liksime be nieko?.. Sutikite, kad šis „nerimas“, šiandien tikriausiai slegiantis daugybę žmonių, visai nepriklauso nuo to, turi jie pinigų ar ne.

Man teko girdėti, kad daugėja jaunų žmonių, kurie galvoja, kad jau dabar, jaunystėje, reikia pradėti kaupti pinigus senatvei, nes, kai pasens, nebus kas jais rūpinasi, o jeigu dar šeimos nesukurs, tai kokį dešimtmetį reikės vieniems gyventi toli gražu nepigiai kainuojančiuose senelių namuose.

Bet, mano nuomone, jeigu jau taip nutiktų ir Japonija patirtų nuosmukį, visuomet netoliese rasime lauką, kurią galėtume suarti. Jeigu kartais mus įvartytų į kampa, šiek tiek apkarpytume išlaidas ir kuo puikiau išsiverstume net su kur kas mažesnėmis pinigų sumomis.

Kol sieloje ramybė, esame nepriklausomi nuo pinigų. Tada turime jų ar ne – jaučiame pilnatvę. Turime jų ar ne –

esame laimingi. Jeigu nuoširdžiai tikėsime, kad išgyventi imanoma, jeigu gyvensime pagal savo išgales, būsime nepajudinamai tvirti ir ramūs.

Tikriausiai jau pagalvojote, kad aš vienuolis, bepigiu man taip kalbėti. Būsiu atviras: mano metų paprasti jauni vienuoliai laisvalaikiu rengiasi ir laiką leidžia taip pat, kaip ir jų bendraamžiai.

Maža to, vyriausieji šventyklų vienuoliai kur kas geriau finansišškai apsirūpinę nei eiliniai įmonių tarnautojai. Daugelis vairuoja po du prabangius automobilius, yra išrankūs maistui daug labiau už mus: tik ir girdi skundžiantis, kad jiems neskanu tas ar anas.

Trumpai tariant, aš galiu gyventi taip ne todėl, kad esu vienuolis. Ir visai nebūtina tapti vienuoliu norint taip pakeisti savo gyvenimą.

Lygiai taip pat laimingi galime būti visur: ir Japonijoje, ir Butane. Laimės nebūtina ieškoti iliuzija „neturtingas, bet toks taurus“ apgaubtame „kur nors, tik ne čia“: Butane, Tibete ar Pietryčių Azijoje. Skirtumą lemia mūsų pačių pastangos būti ramiais ir laimingais, nepaisant pinigų, kitų žmonių ar aplinkos. Visi gali tapti laisvi, jei tik stengiasi.

* * *

Tarkim, neturiu nuolatinio darbo ir mano mėnesinės pajamos tik 120 000–130 000 jenų. Daiktų, kurių noriu, daug, bet negaliu jų sau leisti. Gyvenu irgi visiškai ne ten, kur norėčiau. Ar jums neatrodo, kad daugybė žmonių taip kankinasi?

Tačiau tai nėra kančia, kurią sukelia pats būstas ar daiktai, tai kančia, kad į tokius namus negaliu pasikviesti svečių, negaliu pasididžiuoti prieš draugus. Kitaip tariant, tai skausmas, kylantis iš minčių: „Ką pagalvos žmonės? Kaip pasirodysiu prieš kitus?“

Bet dar giliau įsišaknijęs nerimas: „O kaip atrodysiu pats sau?“ Mus kamuoja savęs vertinimas: „Jeigu gyvensiu tokia me name, būsiu menčiau gerbiamas.“

O kas atsitiktų, jeigu išsilaisvintume iš tokių minčių?

Kaip manote, ar nevertėtų bent kartą pamėginti?

Atsikratyti daiktų. Neleisti pinigų, pagyventi laisvėje nuo jų, net jeigu uždirbate pakankamai.

Ir pajusti, kaip tai yra patogiu. Esu įsitikinęs, kad verta bent kartą patirti, kokias nepaprastai geras emocijas gali sukelti „neturtas“.

Iš tiesų mes pavargome šokti pagal pinigų dėdele.

Atpažinus godžius širdies polinkius ir juos suvaldžius apima pasitenkinimas. Tai ir garbė ryžtis ištrukti iš pinigų užvaldyto gyvenimo. Šią knygą tam ir rašau, kad įpūsčiau gaivaus oro.

Ir jeigu vieną kartą išbandę pagalvosite: „O, tikra teisybė! Aš galiu pragyventi už 50 000 jenių“ arba „Pragyvenimui visiškai užtenka 70 000 jenių“ – mano tikslas bus pasiektas.

Japonijoje tokią sumą pinigų šiandien dar gali uždirbti kiekvienas, jei tik iš galvos išmeta mintis, kad „aš tai jau šito darbo nedirbsiu“, todėl galimybę gyventi oriai tikrai turi visi.

Reikia tik norėti mažiau daiktų ir už tiek pinigų bus galima nusipirkti visko, ko širdis geidžia, kaip tai pavyksta man.

Paprasti žmonės norimų daiktų sąrašą pradeda nuo A, paskui pereina prie B, tada prie C, D, E, F ir taip atkeliauja iki pat Ž. Todėl tik ir girdi aimanas: „Oi, neturiu pinigų.“ Tuomet tenka nuo ryto iki vakaro laužyti galvą: „Reikia pirkti kuo pigesni, nes kitaip pritrūksiu pinigų, bet jeigu paimsiu šitą, tai ano nebegalėsiu sau leisti, ką daryti?“ Tokia įtampa sukelia kančią. Šykštumas žeidžia mūsų savigarbą.

Bet jeigu norimų daiktų sumažėja, o norai susitraukia, tai net ir viską nusipirkus pinigų lieka, nes daiktų, kurių norisi, savaime yra mažai. O kai lieka, galima ir pataupyti. Aš irgi nusiperku, kai pagalvoju: „O, noriu šito. To man reikia“, – bet tų „noriu“ yra nedaug, taigi visiškai užtenka kelių dešimčių tūkstančių jėnų.

Svarbiausia – nebegalvoti apie pinigus. Apie juos negalvoti yra laimė.

Daugelis nori būti turtingi, kad galėtų pirkti daiktus nekreipdami dėmesio į kainą, bet jeigu aptingstame kontroliuoti savo mintis ir apie pinigus pradedame galvoti ne mažiau už turtinguosius, išauga tikimybė tapti priklausomiems nuo pinigų.

Kai yra pinigų arba todėl, kad jų yra, ateina mintys: „Oi, jei dabar panaudosiu, tai jų sumažės“ arba „Nenorėčiau, kad jų sumažėtų“, arba „Tikiuosi, nuostolio nepatirsiu.“ Taip šykštumas mus atitolina nuo laimės.

* * *

Kaip ką tik rašiau, gebėjimas negalvoti apie pinigus yra viena didžiausių laimių. Tai susiję su troškimų kontrole, ir

šiek tiek užbėgdamas už akių pasakysiu, jog būtent tai ir yra svarbiausia šios knygos tema.

Beje, tokia yra ir mano paties gyvenimo tema.

Kaip tik šitaip dabar gyvenu ir kitus to mokau, bet vos prieš dešimtmetį, studijų metais, aš irgi sukausi įprastoje kapitalistinei visuomenei buityje, kitaip tariant, leidau dienas valdomas troškimų.

Ypač mėgau drabužius. Susisupęs į madingus apdarus ir tarsi po šarvais paslėpęs savo silpnybes, aš pabrėždavau, kad esu truputį kitoks nei visi kiti. Kaip studentas gaudavau palyginti nemenkas pajamas: stipendiją ir korepetitoriaus atlyginimą, bet beveik viskas pavirsdavo krūva rūbų, suverstų į spintą.

Aš pirkdavau ir pirkdavau, ir vis tiek būdavo maža, todėl vėl pirkdavau. Ir kaskart dvejodavau, kuris gi geresnis, tas ar anas, o kai parsinešdavau namo, tada galvodavau, kad gal tas kitas būtų buvęs geresnis – mintyse buvo pilna triukšmo. Kaip aš pavargdavau! Bet mano protas šį nuovargį suprasdavo kaip malonumą ir aš vėl iki nukritimo pirkdavau...

Dabar žinau, kad manyje glūdėjo dar didesnė kančia, dėl kurios negalėjau elgtis kitaip.

Aš esu vienos Jamaguči prefektūros* budistinės šventyklos šventiko sūnus. Todėl jau studijų metais priklausiau dvasininkų luomui ir tik dėl to nuo pat pradžių jaučiau nepaiškinamą priešišumą visokių budizmo mokyklų ir srovių mokymui. Laimei, tėvas leido negalvoti apie šventyklos ir

* Viena iš 47 Japonijos prefektūrų, išsidėsčiusi Honšiū salos pietuose, nuo Tokijo į vakarus nutolusi apytiksliai 1000 km.

dvasininko pareigų paveldėjimą, todėl universitete pasirinkau studijuoti Vakarų filosofiją. Vis dėlto, susipažinęs su ja, galiausiai pasirinkau budizmo kelią.

Kadaise vyriausieji šventikai parapijiečiams ir to regiono žmonėms būdavo savotiški patarėjai, tad tėvas dažnai patarėdavo aplinkiniams, sakydavo pamokslus. Tėvo pėdomis sekti neplanavau, bet tai, ką pasirinkau baigęs studijas, tam tikru požiūriu buvo tėvo pramintas kelias. Viename Tokijo gyvenamųjų namų kvartale atidariau kavinę pavadinimu „Pabėgėlio iš namų kavinė“ (*Iede Café*) ir jaunų žmonių išgyvenimų klausymas tapo mano darbu.

Nors budizmu tuo metu buvau gerokai nusivylęs, vis viena susisupdavau į budistinius apdarus, kurie ką tik universitetą baigusiam jaunuoliui suteikdavo didelį autoritetą. Net neabejoju, kad vienuolio drabužiai padarė meškos paslaugą, ir net ne tai svarbiausia – aš lengvabūdiškai maniau, kad bet kokios priemonės pateisins tikslą pagelbėti problemų kamuojamiems žmonėms.

O iš tikrųjų, klausydamas kitų žmonių nusiskundimų, tenorėjau suteikti stabilumo savo nestabiliam vidui. Mėgavausi jausmu, kad štai kitiems padėdau, kad darau gerą darbą ir koks aš nuostabus. Tik dėl to jaučiausi vertingas, o giliai viduje buvau trapus ir pažeidžiamas lyg stiklas.

Tiesą sakant, tuo metu vienuolio apdarą vilkėdavau tik tada, kai skaitydavau sūtras, ir galvos nebuvau nusiskutęs. Apie skutimąsi negalėjo būti net kalbos – turėjau ilgus plaukus. Jie garbanojosi, todėl atrodė labai valiūkiškai. „Pabėgėlio iš namų kavinėje“ vilkėdavau stilingus juodus drabužius, o visur kitur tebesirengdavau akį režiančiai.

Savaime suprantama, kad dažnai negalėdavau padėti žmonėms susidoroti su bėda, nes pats buvau toks išsiblaškęs. Kai nepasisekdavo, mane ištikdavo šokas. Pasijusdavau taip, tarsi kas būtų mane pažeminęs. Nervindavausi, kad taip stengiausi, o tas žmogus vis tiek neišgirdo, ką sakiau. Kai nervindavausi, dar labiau nebegalėdavau padėti. Mano paties mintys klydinėjo.

Tada ir susipažinau su ankstyvojo budizmo, kai jis dar nebuvo suskilęs į gausybę mokyklų ir srovių, tiesomis. Perskaitęs visus, kokius tik galėjau rasti, šventuosius ankstyvojo budizmo tekstus pradėjau gyventi askezėje. Pasiekęs tam tikrą budistinio mokymosi lygį kuriam laikui uždariau kavinę ir maždaug vienerius metus uoliai įvairiose vietose pasinėriau į kontempliatyviąją askezę. Pajaučiau, kaip per meditacijas ima keistis mano vidus.

Manau, kad taip išeidamas iš būsenos, kurioje skendėjau anksčiau, natūraliai ištrūkau ir iš daiktų gniauztų.

* * *

Jau užsiminiau, kad mažai norėti yra gerai. Paskutiniu metu vis dažniau išgirstu, kad tokių jaunų žmonių, koks kadaise buvau aš, – godžių pagyrūnų yra mažuma ir kad daugėja, ypač tarp vyrų (rodos, juos vadina „žoliavalgiais“), jaunų žmonių, kurie nenori daiktų, nesiekia būti turtingi ar pripažinti visuomenės ir niekam neteikia didelės reikšmės.

Gal jie nušvito ir be askezės?

Ar jie laisvi nuo turėjimo, vartojimo ir pinigų?

Ar jie pasiekė tą laimę, kuriai neturi įtakos daiktai ir pinigai?

Jeigu troškimų, kitaip tariant, vieno iš trijų didžiųjų nuodų – godumo – sumažėjo, tuomet puiku. Bet aš netikiu. Man atrodo, kad įvairiausių daiktų ir pinigų iš tikrųjų jie nori, tiesiog dabartinės ekonomikos sąlygomis negali sau to leisti, o tam, kad ką nors pakeistum, reikia įdėti daug energijos ir pastangų, todėl jie tik per jėgą uždengia savo troškimus dangčiu ir juos užspaudžia: „Ai, tada geriau apsimesiu, kad visai ir nenorėjau, taip atrodysiu *kiečiau*. Būsiu *kietas*.“ Antraip, argi toks kentėjimas būtų išplitęs iki pat jaunų žmonių?

Tarp to, kuris savo norus paslėpė po dangčiu ir nori, bet apsimeta, kad nenori, ir to, kuris taip geidžia pinigų, kad kaip pamišęs jų vaikosi, nėra jokio skirtumo, nes jie abu yra pralaimėję troškimams, užvaldyti jų.

Todėl perspėsiu iš anksto, jeigu šią knygą atsivertėte tikėdamiesi, kad ji padės jums galvoti, kad „dabar esu neturtin gas, bet gerai ir taip“, deja, turėsiu jus nuvilti.

Tačiau patarsiu, kaip išsilaisvinti iš vidinio triukšmo, kurį sukelia visa, kas susiję su pinigų ir daiktų turėjimu ir tų pinigų leidimu. Tvirtai tikiu, kad ši knyga tikrai bus naudinga, jei siekiate panaudoti pinigus pagal jų pirminę paskirtį – kad taptumėte laimingi. Juk iš esmės visiems mums reikia pinigų, kad taptume laimingi, o ne pačių pinigų kaip tokių.

Riūnosuke Koike